

I. RÉSZ

Ezen a reggelen is hangos zsinatolásra ébredt báró Don Magnifico és háza népe. Lányai, Clorinda és Tisbe, a földszinti bálterem hatalmas tükrei előtt forgolódtak és gyönyörködtek magukban. A lányok az óriási öltözőasztalon várakozó nyakláncok, fülbevalók, karperecek között válogattak. Némelyik értékes arany és ezüst darab volt, amely a régi, szebb időkre emlékeztetette a családot, némelyik pedig üvegből vagy alumíniumból készült, olcsó apróság. A szebb napokat látott kastély kissé ütött-kopott báltermében egy hatalmas kandalló terpeszkedett el, amely telente csöndes duruzsolással ontotta magából a meleget. A többi évszakban pedig méltósággal figyelte a bárói család lányainak vetélkedését.

-Én sokkal szebb vagyok nálad! - kiállt Clorinda. - És a ruhám is csinosabb, mint a tiéd!

Tisbe nem hagyta magát:

-Én vagyok a szebb, ezt mindenki láthatja! Különben is! Add vissza a karkötőm!

-Nem adom! Ez már az enyém! - válaszolt Clorinda és gyorsan elrejtette zsákmányát a háta mögött.

Clorinda és Tisbe édestestvérek voltak, de kislány koruk óta azon civódtak, melyikük a szebb. Amíg édesanyjuk élt, mindkettőjükre egyformán odafigyelt: nagyon vigyázott, hogy egyik kislánya se érezze szebbnek magát a másiknál. Egyforma ruhákban járatta őket, szép, selymes hajukba egyforma szalagokat

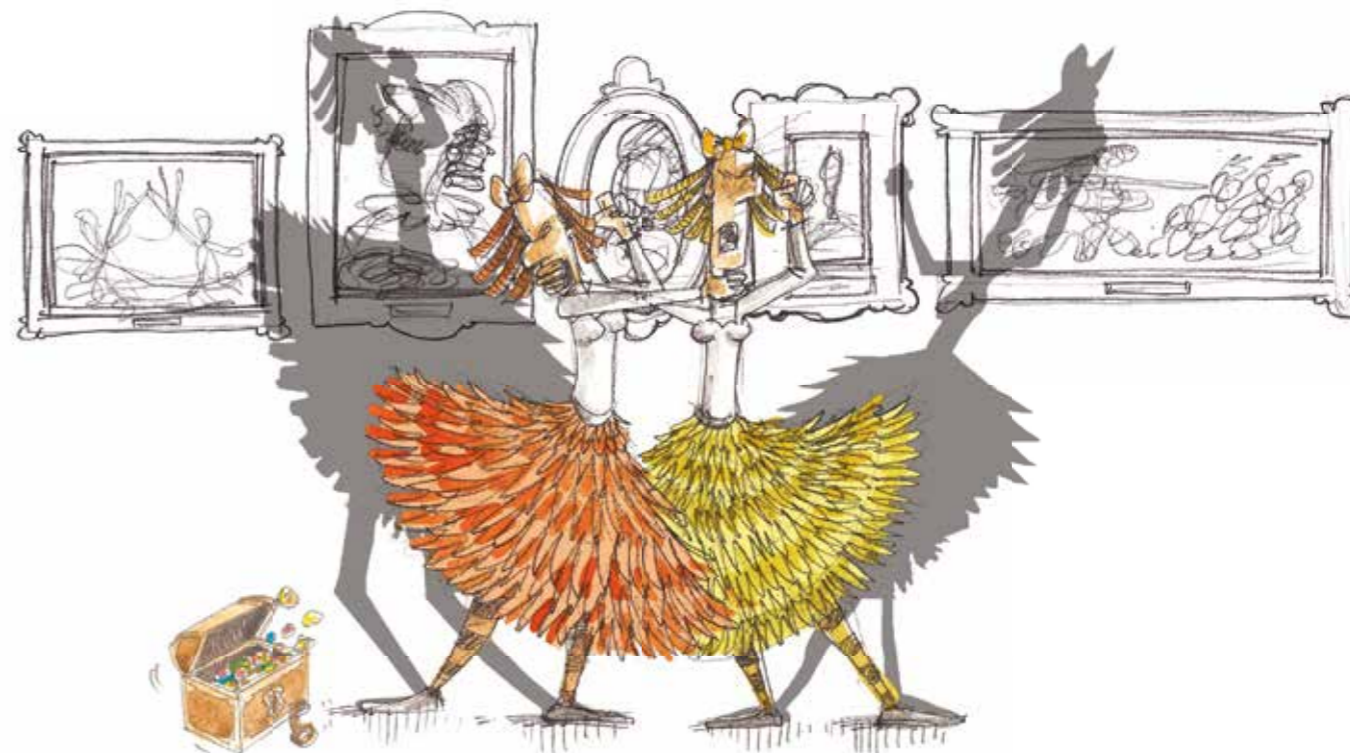
kötött. Mégis, Clorinda és Tisbe állandóan egymást figyelték, folyton veszekedtek. Azonban egy napon minden megváltozott: édesapjuk új feleséggel tért haza. Nevelőanyukájuk kedves asszony volt, de a nővérek nem fogadták el őt. És különösen utálták azért, amiért egy csodaszép kislánnyal érkezett új családjába. Amint a kislány betette aprócska lábát a házba, a két nővér azonnal összefogott ellene. Már nem egymást bántották, hanem mostohaanyukájuk kislányát, Angelinát. Csúfolták, gonoszkodtak vele. Ez a harmadik, megtűrt lány ott maradhatott ugyan a kastélyban, de nem kapott a szép ruhákból, ékszerekből. Angelinát mostohaapja és mostohanővérei csak Hamupipókének nevezték, és cseléd-sorban tartották.

Clorinda és Tisbe édesapja, Montefiascone városának valamikor előkelő bárója, nem csak vagyonát vesztette el az évek során, hanem életkedvét is. Lassan elfordultak tőle egykori barátai, és azok is, akik csupán gazdagsága és hatalma miatt lézengtek körülötte. Az egykor jólelkű emberből lassan megkeseredett, gyanakvó öregúr lett.

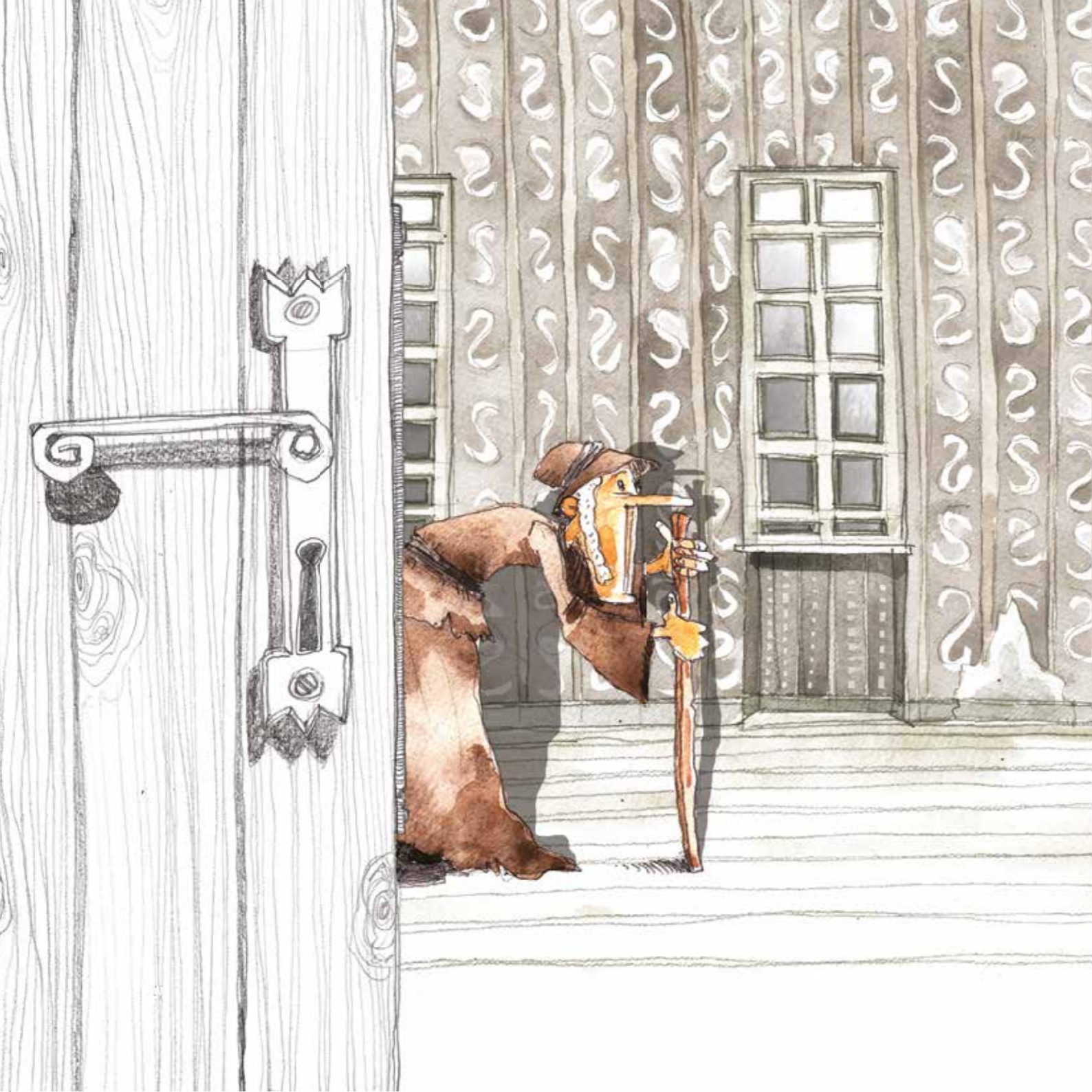
Don Magnifico arról álmodozott, hogy eladósorba került lányai szerencséjével újra gazdag és boldog lesz.

-Lányaim férjhez adom vagyonos, előkelő kérőkhöz és újra gazdagságban élhetnek! – morfondírozott nap, mint nap. Várta, egyre csak várta a napot, hogy megjelenjenek a kérők. Ám egyelőre semmi ilyesmi nem történt.

A kastély nagytermében rengeteg ülőalkalmatosság ásítózott szerteszét. Jóideje már semmi dolguk nem volt,

hiszen ebben a házban régóta nem járt vendégsereg. Nincsenek már táncpartnerre váró, székeken ücsörgő, lábukat kecsesen lóbáló estélyi ruhás szépségek. De ha nincs estély, nincsenek vacsora után a karosszékekben elégedetten hátradőlő urak sem. Csak a kopott márványpadló, és az ablakokat védő súlyos, sötétvörös, mostanra megfakult brokátfüggönyök emlékeztetnek még a múltra, amikor minden héten pazar vacsorákat, bálokat rendeztek.

II. RÉSZ

Hamupipőke éppen most is a házimunkát végezte, mint rendesen. Ruhája rongyos-foltozott, de tiszta, mert az elhasználódott holmijait is nagy becsben tartotta. A kopottas külsőn is átragyogó szépségére nagyon féltékenyek voltak mostohanővérei. Padlósúrolás közben Angelina halkán, álmodozva énekelgett egy királyfiról, aki egyszerű lányt szeretett.

– Ugyan, Angelina, csak nem képzeled, hogy egy királyfi beleszeret egy cseléd-lányba! – gúnyolódtak a lányok. – Csak mosd a padlót, és bízd ránk a királyfikat!

Ebben a pillanatban fáradt nyikorgással lassan kinyílt a terem hatalmas, tölgyfa ajtaja. A lányok kíváncsian és reménykedve kapták oda a fejüket. A nővérek abbahagyták az ékszerek válogatását, Hamupipőke pedig a vödörbe ejtette a felmosórongyot. A belépő láttán azonban Clorinda és Tisbe hatalmas csalódást érzett. Megint nem a várva várt kérők érkeztek. Továbbra is ebben az omladozó, elszegényedett kastélyban kell élniük, távol a fényűzéstől, csillogástól. Az ajtón ugyanis egy koldus lépett be, rongyos ruhában, görbe botjára támaszkodva.

– Jó napot kívánok! – köszönt hangosan az idegen.

A kényes nővérek fintorogva fordultak el tőle, és legszívesebben a cselédeket szólították volna, hogy kidobassák a hivatlan vendéget. De mivel nem volt kit szólítani, mindketten Hamupipőkére néztek, és szemük parancsoló villanásával jelezték, intézze el ő. Legnagyobb döbbenetükre Hamupipőke nem fordult